

Inde i Pastor Sidenius' Studereværelse stod en Dag i Efterhøsten en af Byens Smaaborgere for at bestille Barnedaab til om Søndagen. Han havde udrettet sin Ærinde med saa faa Omsvøb som muligt og stod allerede med Haanden paa Dørlaasen for at gaa, da han efter en kort Betænkning atter vendte sig mod Stuen og — temmelig udfordrende — sagde:

„Jeg kunde forresten med det samme anmode Hr. Pastoren om at være saa venlig at entholde Deres Søn fra min Have. Han og nogle andre Drenge har meget ondt ved at lade mine Kaviller i Fred — og det skøtter jeg, rent ud sagt, ikke stort om.“

Pastor Sidenius, der sad dybt bøjet over Skrivebordet med sine store, mørkeblaa Briller skubbet op paa Panden, i Færd med at indføre Faddernes Navne i Kirkebogen, rejste ved disse Ord langsomt Hovedet, skød Brillerne paa Plads og sagde skarpt:

„Hvad er det, De staar der og siger . . . ? Vil De beskylde min Søn for at . . .“

„Ja, det vil jeg,“ vedblev den anden med en Haand i Siden, særdeles tilfreds med engang at kunne triumfere over den selvbevidste Præst. „Hr. Pastorens Søn — Peter Andreas hedder han nok — han er nu tilogmed som en Slags Hovedmand for disse herre smaa Gavtyve, der kryber over Folkses Plankeværker. Og Ret skal vel være Ret — ogsaa med Pastorens Børn. Jeg vil ellers blive nødsaget til at henvende mig til Politiet, og saa kan det jo let blive til en offentlig Afstraffelse for Drengen paa Raadstuen. Og det vilde vel ikke være saa heldig i Betragtning af Pastorens Embedsstilling her i Byen.“

Pastor Sidenius lagde med en usikker Bevægelse Pennen bort og rejste sig.